

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικὰ 60,
ἑξάμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 18 Φεβρουαρίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΩΝ ΦΙΔΙΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ LEON LAMBRY

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σηκώθηκε ἀπ' τὴν θέσση του καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ ἐπάνω-κάτω.

— Ἀκολούθησέ με, εἶπε, καὶ ἔλα νὰ συμβουλευθοῦμε τὴν θεά.

Ὁ Γιουγκάλ ὑπάκουσε καὶ ἀκολούθησε τὸν βραχμάνο, πού πῆγε καὶ σταμάτησε μπροστὰ στὸ βαθυλόωμα τοῦ τοίχου.

— Ἡ Καλί, ἡ μαύρη θεά, αὐτὴ θὰ μ' ἐμπνεύσῃ, εἶπε ὁ Μπουλντό. Μείνε σιωπηλός, πολεμιστή.

Ὁ Γιουγκάλ ἔσκυψε μὲ σεβασμὸ τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ βραχμάνος παίρνοντας ἕνα ἀσημένιο βάζο γεμάτο μὲ λυωμένο βούτυρο, τὸ ἔγειρε πάνω ἀπὸ τὸ καντήλι πού ἔκαιγε μπρὸς στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς καὶ ἄφησε τὸ παχὺ ὕγρὸ νὰ στάξῃ στάλα-στάλα. Ἡ φλόγα τοῦ καντηλιοῦ μεγάλωσε καὶ φώτισε τὸ μαῦρο πρόσωπο τῆς Καλὶ.

Ὁ Μπουλντό πῆρε ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ πέταξε μὲ δύναμη στὸ πάτωμα, ἐπάνω στὰ γεωμετρικὰ σχέδια. Τὸ αὐγὸ ἔσπασε καὶ ἀπλώθηκε ἐπάνω στὰ πλακάκια σ' ἕνα ἀκανόνιστο σχῆμα.

Ὁ βραχμάνος ἀφοῦ ἐπικαλέστηκε τὴν θεά ἔσκυψε καὶ παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ σπασμένο αὐγόν. Ὁ Γιουγκάλ παρακολουθοῦσε ὅλες του τίς κινήσεις.

— Δὲν πρέπει νὰ θυσιάσῃ ἡ χριστιανή, εἶπε στὸ τέλος ὁ Μπουλντό μ' ἐπίσημη φωνή. Ἡ θεὰ δὲν θέλει τὸν θάνατό της!

— Καλὰ ἔκανα λοιπὸν καὶ δὲν τὴ σκότωσα! σκέ-

φθῆκε ὁ Γιουγκάλ. Ὡστόσο τὴν σκέψη του αὐτὴν τὴν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

— Ἐκανε ἕνα μεγάλο κρίμα, ἔξακολούθησε ὁ βραχμάνος. Ἐπρόσβαλε τοὺς θεοὺς· πρέπει νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ πάλι ἐπικαλέστηκε τὴν Καλί καὶ ὕστερα ἔξανόσκυψε γιὰ νὰ διαβάσῃ μέσα σταυγὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν τὴν Μαίρη.

Σ' αὐτὸ τὸ δίσστημα τὸ κοριτσάκι

πού εἶχε μείνει μοναχὸ τοῦ ἀπέξω ἀνισοῦσε φοβερὰ. Δοκίμασε νὰ κούσῃ τί ἔλεγαν μέσα καὶ κόλλησε ταῦτί της στὴν πόρτα, μὰ δὲν γινώριζε παρὰ κρυμὰ πενηνταριά λέξεις μοναχὰ ἀπὸ τὴν Ἰνδοστανικὴ διάλεκτο πού μιλοῦσαν οἱ δυὸ Ἴνδοι κι' ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἐννοια τῶν λόγων τους.

Ἐξάφνα ἀνατρίχιασε: τέσσερες λέξεις πού τίς ἤξερε καλὰ χτύπησαν σταυτιὰ της καὶ οἱ λέξεις αὐτὲς εἶχαν φοβερὴ ἐννοια γιὰ τὴν Μαίρη:

«Αὔριο... γιορτὴ... Νιζάμ... χριστιανή... σκλάβά!».

Ἀπὸ τίς λέξεις αὐτὲς μπόρεσε ἐπάνω-κάτω νὰ καταλάβῃ τὴν ἐννοια τῆς φράσης:

Αὔριο ἔχει γιορτὴ ὁ Νιζάμ. Νὰ τοῦ προσφέρῃς τὴ χριστιανή γιὰ σκλάβά!».

Ἡ Χριστιανή, ἦταν αὐτή. Κι' ἤθελαν νὰ τὴ δώσουν στὸν Νιζάμ, στὸν μεγαλύτερο ἄρχοντα τῶν Ἰνδιῶν, γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ σκλάβά του!

Ἡ σκέψη αὐτὴ τὴν τρόμαξε σὲ τέτοιον σημεῖο, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ παρέλυσε δόλοκληρη. Ὑστερα ἔμως ἀποφάσισε εὐθὺς νὰ φύγῃ, μὲ κάθε θυσιά. Κατέβηκε λοιπὸν ἀθόρυβα τὴν σκάλα, πέρασε τὸν πλατὺ διάδρομο δίχως νὰ γίνῃ ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸν ὑπηρέτῃ πού συγκύριζε σὲ μιὰν ἄκρη, καὶ ἔφθασε στὴν πόρτα.

Τὴν στιγμὴ πού ἔβγαине στὸ δρόμο τινάχθηκε ξαφνιασμένη. Ἕνας ἄνθρωπος στέκοταν μπροστὰ της μὲ τὸ δάχτυλο στὸ στόμα.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Κεσάμπ.

— Εἶμαι ὁ μάγος τῶν φιδιῶν, τῆς εἶπε μὲ σιγανή φωνή. Ὡρίσθηκα νὰ σὲ

«Ἡ Μαίρη ὑποχρεώθηκε νὰ μείνῃ ἀπέξω...»
(Σελ. 122, στ. γ')

σώσω και θά τὸ κάμω! "Ελα γρήγορα! Τῆς Μαίρης τῆς φαινόταν πὼς δ-νιευόταν.

— Ναί, σὰς παρακαλῶ σῶστε με, ἰκέτευσέ. "Ακουσα δυο-τρία λόγια. Θέλουν νὰ μὲ δώσουν αὐριο... στὸν Νιζάμ... γιὰ σκλάβο.

— "Ελα, ξαναεἶπε ὁ Κεσάμπ.

"Ετοιμαζόταν νὰ τὴν πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ φύγῃ, ὅταν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ναὸ ἀκούστηκε μεγάλη φασαρία καὶ φωνές.

— Πολὺ ἀργά, ψιθύρισε ὁ μάγος. Θὰ μᾶς τσακώσουν. Πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμε πονηρία, ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα καὶ ἀφησέ με νὰ κάνω ὅ,τι πρέπει.

"Ο Γιουγκάλ ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸν ναό, ἔξαλλος. "Ο Κεσάμπ ἔκανε πὼς δοκίμαζε νὰ κρατήσῃ τὴν Μαίρη πού προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια του.

— "Εδῶ νὰ μείνῃς! τῆς ἔλεγε. Δὲν μπορῶ νὰ σάψῃς νὰ φύγῃς ἀπ' τὸν ναό. Δίχως ἄλλο θά νῆκῃς σὲ κανένα μεγάλο ἀρχοντα· θὰ σὲ παραδώσω στὰ χέρια του.

"Ακούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Γιουγκάλ κοίταξε τὸν Κεσάμπ κάπως λιγώτερο ἀκατάδεχτα ἀπ' ὅ,τι συνείθιζε νὰ κοιτάζῃ τοὺς ἀνθρώπους πού ἀνῆκαν σὲ τάξῃ κατώτερη ἀπὸ τὴ δική του.

— Ποῖς εἶσαι; τὸν ρώτησε.

— Μὲ λένε Κεσάμπ, εἶπε ταπεινὰ ὁ Ἰνδός, καὶ εἶμαι μάγος τῶν φιδιῶν.

— Τί θέλεις γιὰ πληρωμή;

— "Αν μοῦ ἦταν εὐκολο νὰ ἐπιτύχω μιὰ εἰσοδο γιὰ τοὺς κήπους τοῦ Νιζάμ, θὰ μπορούσα μὲ τίς ταχυδακτυλουργίες μου νὰ λάβω κι' ἐγὼ μέρος στὴ γιορτὴ πού δίνει ὁ μεγάλος Μαχαράγιας.

— Μὰ δὲν εἶσαι παρίας; Πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃς δεκτὸς στὴ γιορτὴ τοῦ Νιζάμ;

— "Οχι, μεγάλε πολεμιστὴ, δὲν εἶναι παρίας. "Εχω ἓνα ἀμάξι κι' ἓνα ἄλογο δικό μου καὶ ὁ πατέρας μου ἦταν πραγματευτὴς.

— Τότε καλά, εἶπε ὁ Γιουγκάλ. Σοῦ χρωστῶ μιὰ ἀνταμοιβή. Θὰ σοῦ γίνῃ ἡ χάρη πού ζήτησες.

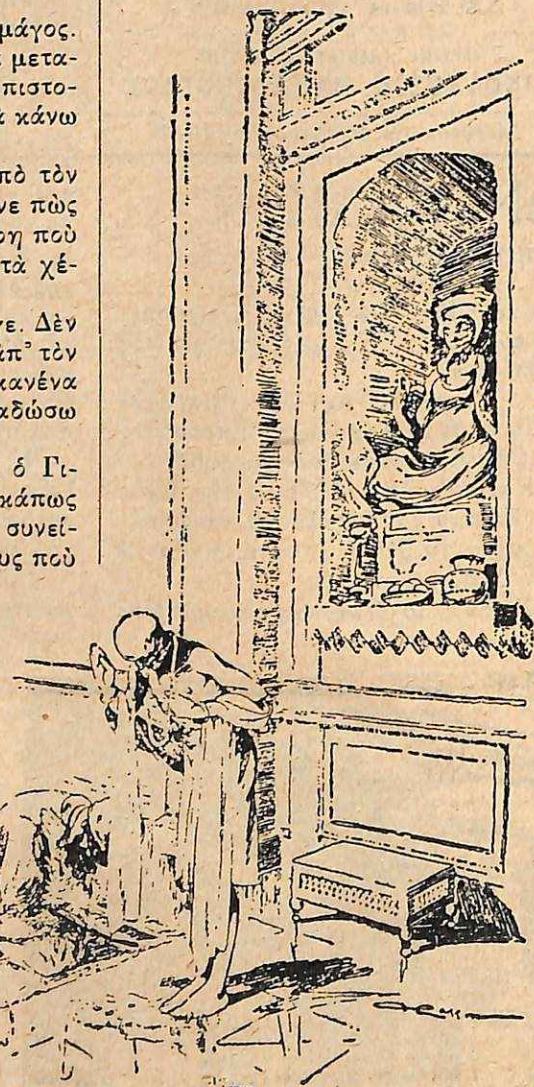
"Η Μαίρη ἔκλειγε ἀπρηγόρητα νομίζοντας πὼς ὁ Κεσάμπ τὴν πρόδωσε.

"Ο μάγος ἀπόφυγε ἔστω καὶ νὰ τὴν κοιτάξῃ κἀν γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψία. Κι' ἀφοῦ προσκύνῃσε βαθεῖα τὸν πολεμιστὴ ἔφυγε μὲ γοργὸ βῆμα. Στὸ δρόμο συλλογιζόταν χαρούμενος: — "Αν πετύχῃ τὸ σχέδιό μου, τότε ἡ μικρὴ χριστιανὴ σῶθηκε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

"Η γιορτὴ τοῦ Μαχαράγια

Τὸ ἄλλο πρωτὶ δλόκληρη ἡ Χαῖν-ταραμπὰτ εἶχε ἐορτάσιμῃ ὄψῃ.

"Ο Βραχμάνος ἔσκυψε καὶ παρατήρησε μὲ προσοχὴ τὸ σπασμένο αὐγὸ... (Σελ. 133, στ. α'.)

"Ο Κεσάμπ, πού εἶχε περάσει μιὰ πολὺ ἀσχημὴ νύχτα, κοίταζε ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρό του, τὸ πληθὺς πού σπρωχνόταν καὶ συνοστιζόταν στοὺς δρόμους γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν τελετὴ. "Εκείνο τὸ πρωτὶ θὰ γινόταν τὸ «Ντουρμπάρ». "Ο Νιζάμ δηλαδὴ θὰ δεχόταν στὴν πρωτεύουσά του τοὺς Μαχαράγιαδες καὶ τοὺς ἄλλους ἀρχόντες τῶν γειτονικῶν ἐπαρχιῶν πού ἔρχονταν νὰ τοῦ υποβάλουν τὰ σέβη τους.

"Ολα τὰ σπῆτια εἶχαν τὰ μπαλκόν-

για τοὺς καὶ τὰ παράθυρά τους στολισμένα μὲ χαλιά καὶ πλούσια ὑφάσματα. Πλούσιοι ἀφεντάδες, γεμάτοι διαμαντικά, ντυμένοι μὲ χρυσοῦφанта φορέματα, ἔκαναν παιχνίδια μὲ τὰ λογὰ τους καὶ σκόρπιζαν τὸν πανικὸ στὸ πλήθος.

"Ο Κεσάμπ ἀνῆσυχος κάπως γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του καὶ γιὰ τὴν ὑποδοχὴ πού θὰ τοῦ γινόταν, ἔζεψε τὰ λόγιά του, ἀνέβηκε στὸ ἀμάξι του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ παλάτι τοῦ Νιζάμ.

Στὸ δρόμο ἀπάντησε τὴν συνοδεία καὶ ἀναγκάστηκε νὰ σταθῇ γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ περάσῃ.

Πρῶτος ἀνοίγε τὴν πομπὴ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀτυνομίας, ἀνεβασμένος στὸν μεγαλοπρεπέστερό του ἔλεφαντα. Ὑστερα ἔρχονταν οἱ "Αφγανοὶ καθαλλάρηδες ἐπάνω στὰ κάτασπρα ἄλογά τους πού εἶχαν τὴν χαιτη τους βαμμένη κόκκινῃ. Οἱ καθαλλάρηδες αὐτοὶ ἔκαναν τὸν κόσμον τὰ παιχνίδια: Πηδοῦσαν κάτω, ξαναπέβαιναν στὴ σέλλα τους, πετοῦσαν τὰ τουφέκια τους στὸν ἀέρα, ὅπως κάνουν οἱ Κοζάκοι καὶ οἱ "Αραβες.

"Ο Νιζάμ καθισμένος σ' ἓνα θρόνο στὴν ταρατσα τοῦ παλατιοῦ του παρακολουθοῦσε τὴν πομπή.

Ὑστερα ἀπὸ τοὺς "Αφγανούς, ἔρχονταν οἱ πολεμιστὲς Σίχ. "Ανάμεσα σ' αὐτοὺς ὁ Κεσάμπ μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸν Γιουγκάλ ἐπάνω σ' ἓνα ὠραῖο ἄλογο μὲ τὴν ἐπίσημη στολὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Πίσω του ἔρχονταν ἡ Μαίρη, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴν πλάτη, συνοδευόμενη ἀπὸ δυο πολεμιστὲς.

Μόλις ἔφθαναν κάτω ἀπ' τὴν ταρατσα ὅπου ὁ Νιζάμ μὲ τὸ κεφάλι στολισμένο μ' ἓνα σαρίκι ἀδαμαντοκόλλητο, καθόταν ἀκούνητος σὰν ἀγαλμα, οἱ σηματοφόροι ἔγερναν ὡς τὸ χῶμα τίς χρυσοῦφαντες σημαίες τους, οἱ ἀρχηγοὶ χαιρετοῦσαν μὲ τὰ σπαθιά τους, καὶ οἱ πολεμιστὲς ἐξητωκραύγαζαν.

Παρ' ὅλο πού τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ὑπέροχο σὲ μεγαλοπρέπεια, ὁ Κεσάμπ δὲν τὸ ἀπελάμβανε. "Η θέα τῆς Μαίρης πού σερνόταν δεμένη πίσω ἀπὸ τὸ ἄλογο τοῦ Γιουγκάλ τὸν εἶχε πολὺ ταραξεί.

— "Αν δὲν πετύχῃ τὸ σχέδιό μου, συλλογιζόταν, ἡ δυστυχισμένη μικρούλα δὲν θὰ ξαναῖδῃ ποτὲ τοὺς γονεῖς τῆς. Τὸ παλάτι τοῦ Νιζάμ εἶναι ἓνα φρούριο ἀπ' ὅπου δὲν βγαίνει κανεὶς τόσο εὐκολά. Κανένας ποτέ του δὲν θὰ σκεφθῇ νὰ ἔρθῃ νὰ τὴν ψάξῃ ἐδῶ μέσα.

Τὰ ταμπούρα χτυποῦσαν, οἱ σάλπιγγες ἤχοῦσαν, οἱ πίπιζες γέμιζαν τὸν ἀέρα μὲ τὸν διαπεραστικὸ ἦχο

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΒ'.

"Ο Πετροάκης ἔχει μεγάλη χαρὰ πού θὰ πάῃ μὲ τὸν παπποῦ στὰ χωράφια. Δὲ βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ ξεκινήσουν κι' ὅλο ρωτᾷ καὶ ξαναρωτᾷ.

"Επιτέλους ξεκινοῦν καὶ σὲ λίγο φτάνουν. "Α, τί ὠραῖα πού εἶναι! "Ο θερισμὸς ἔχει τελειώσει καὶ τώρα οἱ θεριστὲς κι' οἱ θερίστριες μαζεύουν τὰ σανά, σκόρπια ἐδῶ κι' ἐκεῖ, — καὶ τί ὁμορφὴ μυρωδιά πού ἔχουν! — τὰ κάνουν θημωνιές καὶ τὰ φορτώνουν στὰ κάρρα.

"Ενα-ἓνα κάρρο πού γεμίζει ὡς ἐκεῖ-πάνω ἀπὸ σανά, φεύγει γιὰ τίς ἀποθήκες. Τὸ σέρνουν βώδια, καὶ τὸ χωριότοπουλο πού τὰ ὀδηγεῖ, πηγαίνει δίπλα τους τραγουδώντας. "Εν' ἄλλο παιδί, μικρότερο, κάθεται πάνω στὰ σανά κι' ἀπορεῖς πὼς κατάφερε νὰ σκαρφαλώσῃ τόσο ψηλά!

"Η ἐργασία προχωρεῖ μὲ ζήλο καὶ μὲ χαρὰ. Πρέπει ὅμως νὰ τὴ διακόψουν, γιὰτ' εἶναι μεσημέρι, ὁ ἥλιος καίει πολὺ κι' οἱ ἀνθρώποι εἶναι κουρασμένοι καὶ πεινασμένοι.

Καὶ πρῶτα κάθονται ὅλοι χάμω γιὰ νὰ φᾶνε. "Εχουν μαῦρο ψωμί φρέσκο, ἔχουν χλωρὸ τυρὶ κάτασπρο, κι' ἔχουν ἀκόμα κρασί κόκκινο σὰν τὸ ρουμπίνι. Μὲ πόση ὄρεξη τρῶνε καὶ πίνουν! Μαζί τους, ὁ παπποῦς κι' ὁ Πετροάκης τσιμποῦν κάτι τί, πίνουν μιὰ στάλα καὶ τσουγγρίζουν τὰ ποτήρια. Στὸ ποτήρι ὅμως τοῦ Πετροάκη βάζουν μόνο νερό. «Τὰ παιδιά δὲν πίνουν κρασί» λέει ὁ παπποῦς.

Ὑστερα, ξαπλώνονται γιὰ νὰ κοιμηθοῦν. Κι' ὁ Πετροάκης, ἂν καὶ δὲν εἶναι καθόλου νυσταγμένος, ξαπλώνεται στὸν ἴσκιο μιᾶς θημωνιάς δίπλα σ' ἓνα νέο θεριστή.

"Ο θεριστὴς αὐτὸς ἔχει κοντά του μιὰ μπουκάλα κρασί κι' ἓνα ποτήρι — θέλεις νὰ δοκιμάσῃς λιγάκι καὶ σύ; λέει κρυφὰ τοῦ Πετροάκη.

"Ο μικρὸς μᾶς φίλος, πάντα λιχουδάκης, θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὸ κόκκινο ἐκεῖνο κρασί. Στὴν ἀρχὴ τοῦ φαίνεται πολὺ δυνατό, τὸν καίει. "Επειτα ὅμως γλυκαίνεται. Καὶ ξαναπίνει, καὶ ξαναπίνει, ὡς πού ζαλίζεται κι' ἀποκοιμῆται βαθιά...

"Ὑστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα, σηκώνονται ὅλοι καὶ ξαναρχίζουν τὴν ἐργασία. Εἶναι ἀκόμα πιὸ εὐθυμοὶ τώρα, λένε ἀστεῖα, γελοῦν δυνατὰ, τραγουδοῦν, στὸ τέλος χορεύουν. "Ο Πετροάκης ὅμως δὲν ἀκούει καὶ δὲν βλέπει τίποτα... Κοιμάται ψόφιος.

— Καλέ, πού εἶναι ὁ Πετροάκης; κάνει μιὰ στιγμή ὁ παπποῦς πού τὸν εἶχε χάσει.

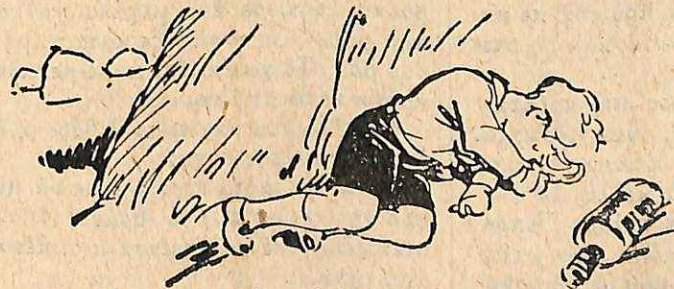
— Πετροάκη! τοῦ φωνάζουν. Πετροάκη! σὲ γυρεύει ὁ παπποῦς σου! Μιλιά ὁ Πετροάκης! Ψάχνουν καὶ τὸν βρίσκουν. Τρέχει κοντά του κι' ὁ παπποῦς. Τοῦ φωνάζει, τὸν σκουντᾷ, ὁ Πετροάκης τίποτα! "Ο παπποῦς ἀνησυχεῖ. Τί ἔπαθε τὸ παιδί; Βλέπει ὅμως ἐκεῖ κοντὰ τὴν ἄδεια μπουκάλα καὶ καταλαβαίνει.

— Ποῖς μοῦ μέθυσε τὸ παιδί; φωνάζει θυμωμένος.

"Αλλὰ ὁ νέος θεριστὴς ἔχει γίνῃ ἀφαντος.

"Ανεβάζουν τὸν Πετροάκη σ' ἓνα κάρρο καί, κοιμισμένο πάντα, τὸν κουβαλοῦν στὸ σπίτι. "Εκεῖ τὸν ξαπλώνουν στὸ κρεβάτι κι' ὁ μικρὸς μεθυμένος ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμάται βαθιά.

"Αξαφνα ξυπνᾷ καὶ φωνάζει:

PAUL FORT

Ο ΣΥΡΤΟΣ

"Ολες τοῦ κόσμου οἱ κοπελλιές, ἂν δίνανε τὰ χέρια, ὀλόγουρα στὴ θάλασσα χορὸ συρτὸ θὰ στήναν.

Οἱ νιοὶ τοῦ κόσμου ὀλόκληρου, θαλασσινοὶ ἂν γινόταν, θὰ φτιάναν μὲ τίς βάρκες τους στὰ κύματα γεφύρι.

Λοιπὸν στὸν κόσμον ὀλόγουρα χορὸ συρτὸ θὰ στήναν, ἂν θέλαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι νὰ δώσουμε τὰ χέρια.

(Ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς Μπαλλάντης)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

— Διψώ! δώστε μου νερό!

Τοῦ δίνουν καὶ πίνει χαμομήλι, ἀλλὰ τὸ βγάζει. Ἐπειτα ξανακοιμάται. Ὁ παππούς, ἡ γιαγιά, ἀνησυχοῦν πολὺ. Ὁ Κωστής ὁμῶς τοὺς ἡσυχάζει.

— Δὲν εἶναι τίποτα. Ἀφήστε τον νὰ χωνέψῃ τὸ κρασί του. Κι' ἐλπίζω αὐτὸ νὰ τοῦ γίνη μάθημα.

Ἀλήθεια, ἅμα συνήλθε καὶ θυμήθηκε τί εἶχε κάνει, ὁ Πετροάκης ντροπήκε πολὺ. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ πῇ στὰ χωράφια γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ νὰ μεθύσῃ, νὰ πέσῃ στὸν ὕπνο καὶ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα! Πάλι ἡ λιχουδιά τὸν ἔφαγε. Κι' ἀπὸ τότε σιχάθηκε τόσο τὸ κρασί, ποὺ δὲν ἤθελε οὔτε νὰ τὸ βλέπῃ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

ΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΑ ΣΤΟ ΡΕΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος —

Φώναζα ὅσο μπορούσα :

— Ἐδῶ εἶμαι, ψηλά στὸ βράχο...

Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ νὰ κάνω... Ποῦ εἶσατε; Δὲ σὰς βλέπω... Ἐλατ' ἐδῶ!

Ἀκουσα καὶ πάλι ἀπάντηση, ἀλλὰ οἱ φωνὲς ξεμάκρυναν ἀντὶ νὰ πλησιάζουν. Οἱ γυναῖκες δὲ θὰ ἤξεραν ποῦ νὰ μὲ ζητήσουν.

— Δὲν ἀκοῦτε;... Ἐδῶ εἶμαι!...

— Τώρα!... Ἐρχόμαστε!...

Καὶ ἡ φωνὴ ξεμάκρυνε ἀκόμη περισσότερο. Ἀντὶ νὰ ἔρθουν, ἔφευγαν. Μὲ ζητοῦσαν πρὸς τὰ κάτω, στὸ ρέμα τοῦ Χαιρήμων, κατὰ τὸ γιάλο, ἐνῶ ἐγὼ βρισκόμουν στὸ ρέμα τῆς Ζωοδόχου κατὰ τὸ ἐπάνω μέρος.

Ἀφοῦ περίμενα πολλὴ ὥρα ἀδίκαιες καλὲς γυναῖκες ποὺ ἔψαχναν νὰ μὲ βροῦν, βρῆκα στὴν τύχη, πέρα ἀπὸ τὸ βράχο ὅπου στεκόμουν, ἕνα μικρὸ πέρασμα, ποὺ θὰ μπορούσα ἀπ' αὐτὸ νὰ περάσω ἀντίπερα κατὰ τοῦ Χαιρήμων. Μὲ σκισμένα τὰ χέρια, μὲ καταματωμένα τὰ πόδια, ἔφτασα ἀντίκρου, σ' ἕνα ὕψωμα ποὺ ἔβλεπε κατὰ τὸ ρημαγμένο κελλί καὶ τὴ στερεμένη βρύση.

Μὰ ἐκεῖ ὁ δρόμος πιά κοβοῦταν οὔτε μονοπάτι εἶχε, οὔτε πέρασμα. Ἦταν ἀδύνατο νὰ φτάσω ἀντίκρου στὸ ἄλλο μέρος, στὸ κελλί.

Τοῦ κάκου εἶχα κοπιάσει. Ἐπρεπε νὰ κατέβω πάλι ὅλη τὴν κατηγορία τῆς ρεματίας, ποὺ μὲ τόσο κόπο τὴν ἀνέβηκα, καὶ νὰ ψάξω νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου ἀπ' ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔχασα, ἐκεῖ ὅπου τὸ ρέμα χωριζόταν κι' ὅπου μὲ εἶχε ἀφήσει μοναχὸ ἡ συντροφιά μου.

Μὰ ἤμουν τόσο ἀποκαμωμένος, ποὺ δὲν ἄντεχα πιά σὲ νέους κόπους. Οἱ γυναῖκες ποὺ εἶχαν βγεῖ γυρεύοντάς με, δὲ φάνηκαν πονθενά. Θὰ εἶχαν κατέβει φαίνεται κατὰ τὴν ἀκροθαλασσιά, στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς ρεματίας. Ἀπὸ πολλὴ ὥρα εἶχα πάψει νὰκούω τίς φωνὲς τους.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπ' τὸ κεφάλι μου ἀκουσα κουδουνίσματα, σφυρίγματα καὶ τραχιὲς φωνές. Ἀπὸ πίσω μου βρισκόταν ἕνα ψήλωμα, μιὰ παράξενη, ἀπότομη κορφή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κάστρο. Ἐνα κοπάδι γίδια ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο μὲ φωνές καὶ σφυρίγματα καὶ ποδοβολητό. Ἀπὸ ποῦ βγήκαν αὐτὰ τὰ γίδια δὲν τὸ εἶχα πάρει εἰδηση. Βέβαια θὰ τὰ εἶχαν ποτίσει ἐπάνω στὴ μάνα τοῦ νεροῦ τῆς Ζωοδόχου καὶ τώρα τὰ κατέβαζαν στὴ βοσκή.

Ἐνα τσοπανόπουλο στὴν ἡλικία μου, μὲ τὸ ἄσπρο του ποικύμισο καὶ τὴν καπίτα του, κρατώντας μιὰ γκλίτσα πολὺ πιδ ψηλὴ ἀπὸ τὸ μπόδι του, τὸ εἶδα νὰ στέκεται μιὰ στιγμὴ κατάντικρύ μου, στὸ κοντινότερο κατὰ μὲνα μέρος τοῦ βουνοῦ. Κοντὰ του στεκόταν ἕνα κοριτσάκι ὡς ὀχτῶ χρονῶ, μὲ τὴν κόκκινη μάλλινη ποδιά του, ξυπόλητο κι' ἀχτένιστο.

Ἄμα εἶδα αὐτὰ τὰ δυὸ πλάσματα πῆρα θάρρος καὶ φώναξα!

— Ἐ! σεῖς παιδιά!... Ἐχασα τὸ δρόμο... Δὲ μοῦ λένε ἀπὸ ποῦ νὰ κάνω;... πῶς νὰ βγῶ ἀπ' ἐδῶ;

Ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντηση ὁ μικρὸς βοσκὸς σήκωσε ἕνα μεγάλο χαλίκι ἀπὸ χάμου καὶ τὸ πέταξε κατὰ τὸ μέρος μου. Τὸ χαλίκι ἔπεσε μὲ μεγάλο κρότο κάτω στὴ ρεματιά.

Καὶ δεύτερο καὶ τρίτο λιθάρι μοῦ ἔρριξε ὁ μικρὸς βοσκὸς.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ λίγο ἔλειψε νὰ μὲ φοβίσῃ· χτύπησε τὸ βράχο ὅπου στεκόμουν, πέντε βήματα πιδ πέρα ἀπὸ μὲνα.

Τὸ κοριτσάκι γέλασε μὲ παιδιαστική χαρά. Ἐγὼ παραμέρισα λιγάκι, καὶ κάθησα στὸ χαμηλότερο μέρος τοῦ βράχου, ἀνάμεσα στὰ ὀλεῦδα θυμάρια καὶ στοὺς σχοῖνους.

Ἐτσι ὅπως ἤμουν ἀποκαμωμένος, ἀφανισμένος, κάθησα ἐπάνω στὸ ἀπάτητο χορτάρι, ἀκούμπησα τὸ κεφάλι μου σ' ἕνα σχοῖνο καὶ δὲν ξέρω ἂν κοιμήθηκα ἢ ὄνειρεύτηκα ἢ ὅ,τι εἶδα τὸ εἶδα στὰ ξύπνια μου. Παρουσιάστηκε μπροστά μου ἕνας γέροντας σεβάσιμος μὲ κάτασπρα γένια καὶ

μακρὸ ράσο. Μ' ὅλο ποὺ ἦταν χλωμός, τὸ πρόσωπό του ἦταν δροσερὸ σὰν τοῦ παιδιοῦ καὶ εἶχε μιὰ παράξενη ὁμορφιά, ποὺ μόνο οἱ ἄγιοι στίς εἰκόνες ἔχουν.

Μὲ φώναξε μὲ τ' ὄνομά μου καὶ εἶπε:

— Πῶς ἦρθες ἐδῶ, τέκνο μου;

— Ἐχασα τὸ δρόμο, ἀπάντησα ἐγώ.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ἐτσι χάνουν τὸ δρόμο τους, εἶπε, ὅσοι δὲν ξέρουν ποῦθε ἔρχονται καὶ ποῦ πηγαίνουν. Μήπως σ' ἔστειλαν πονθενά σὲ καμιά δουλειά καὶ λές: «ἔχασα τὸ δρόμο»; Γιατὶ δὲν ἔκανες ὑπακοή; Δὲ σοῦ εἶπε ὁ πατέρας σου ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃς ἐκεῖ, ὡς ποὺ νὰπολύσῃ ἡ ἐκκλησιά; Γιατὶ ἔφυγες;

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ πῶ. Δὲ μοῦ ἔρχόταν οὔτε κὰν νὰ τὸν ρωτήσω πῶς τὸ ξέρει.

— Καὶ δὲ σοῦ ἔφτασε ὁ κίνδυνος ποὺ πέρασες, ποὺ κόντεψε νὰ σὲ σκοτώσῃ ἡ φοράδα σήμερα τὸ πρωτ'; Δὲν ἔπρεπε νὰ βάλῃς γνώση;

— Ἄ, ἤσουν ἀντίκρου καὶ μ' ἔβλεπες; εἶπα ἐγώ, μὴν ξέροντας τί ἄλλο νὰ εἰπῶ.

— Ἐμεῖς τὰ βλέπουμε ὅλα, εἶπε μὲ παράδοξο τόνο ἐκεῖνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χαιρήμων, ὁ καλόγερος ποὺ σοῦ μιλοῦσε προχθὲς ὁ πατέρας σου.

Δὲ δούλευε τὸ μυαλό μου. Οὔτε κὰν στοχάστηκα πῶς ὁ Χαιρήμων ὁ καλόγερος, ποὺ μοῦ μιλοῦσε ὁ πατέρας μου, ἦταν ἀπὸ πολλὰ χρόνια πεθαμένος.

— Πῆγαινε, μοῦ εἶπε. Νὰ βάλῃς μετάνοια στὸν πατέρα σου καὶ νὰ τοῦ πῇς ἀπὸ μέρους μου, ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πιδ αὐστηρὸς στὰ παιδιά.

Δὲν κατάλαβα πῶς ἔξυπνησα κι' οὔτε ἤξερα ἂν εἶχα ἀποκοιμηθῇ. Βρέθηκα ἔχοντας τὰ μάτια μου ἀνοιχτά. Μιὰ παράξενη, βαθεῖα μοσχοβολιά, σὰν ἀπ' ὅλα μαζί τὰ θυμάρια, τίς μυρτιάς καὶ τὰ γριολούλουδα τοῦ βουνοῦ, μὲ μεθοῦσε μὲ τὴ γλύκα τῆς. Κοντὰ μου στέκονταν οἱ δυὸ γυναῖκες, ποὺ μ' ἔψαχναν τώρα καὶ τόση ὥρα. Ἦταν κιόλας μεσημέρι κι' εἶχαν περάσει πέντε ὀλόκληρες ὥρες ποὺ ἔλειπα ἀπὸ τὸν αὐλόγυρο τῆς ἐκκλησίας, ὅπου λειτουργοῦσε ὁ πατέρας μου.

— Ἀχ, ἄπονε, ἀπόκοτε, ἔκανε ἡ μιὰ ἀπὸ τίς δυὸ γυναῖκες. Πῆγες μὲ τὰ παλιόπαιδα καὶ γύριζες στὰ χαμένα.

— Καὶ σ' ἀφίσανε καὶ χάθηκαν μέσα στὸ ρέμα. Καὶ κρύφτηκαν ἀπ' τὸν πατέρα σου. Κι' ἐμὰς μὰς εἶπαν πῶς δὲ σὲ εἶδαν.

— Τώρα πῶς θὰ γλυτώσῃς τὸ ξύ-

λο; εἶπε ἡ πρώτη. Μ' ὅλο τὸ δίκιο, σοῦ πρέπει νὰ τίς φῆς...

— Σῶπα σύ, εἶπε ἡ ἄλλη. Ἐλα, κι' ἐμεῖς θὰ σὲ γλυτώσουμε. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες, πρόσθεσε γυρίζοντας κατὰ τὴν ἄλλη, γι' αὐτὸ ἔχουμε πλατεῖες ποδιές μὲ πολλὰς δίπλες, γιὰ νὰ γλυτώνουμε τὰ παιδιά δταν θέλουν νὰ τὰ δείρουν οἱ πατεράδες τους.

Κι' οἱ δυὸ τους γέλασαν δυνατὰ κι' ἡ ἔρμη ρεματιά ὀλόκληρη ἀντιάλλησε ἀπὸ τὸ εὐθυμο κρυστάλλينو γέλιο τους.

— Δὲν τὸν ἀφήνει, εἶπα ἐγώ, ὁ Χαιρήμων ὁ καλόγερος νὰ μὲ δείρῃ.

— Ποῖος Χαιρήμων καλόγερος; Τί λές; Εἶσαι στὰ καλά σου; Μὴν ἔπαθες τίποτε; Μὴν εἶδες κανένα στοιχεῖο στὸ ρέμα καὶ σοῦ γύρισε τὰ μυαλά;

Γύρισα τὸ κεφάλι μου κι' ἔρριξα μιὰ ματιά κατὰ τὰ χαλάσματα τοῦ παλιοῦ ἔρμου κελλιοῦ. Τότε φοβήθηκα καὶ σάπασα.

Ὁ πατέρας μου ἔμεινε συλλογισμένος δταν τοῦ διηγήθηκα ὅσα πέρασα καὶ τὸ ὄνειρο ἢ τὴν ὀπτασία ποὺ εἶδα.

— Σκληροτράχηλος εἶσαι! μοῦ λέει.

Ἀπὸ τότε δὲν ξανατόλμησα πιά νὰ φύγω ἀπὸ κοντὰ ἀπὸ τὸ πατέρα μου δίχως νὰ πάρω τὴν ἀδεία του. (Τέλος)

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΛΙΖΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἶχα νὰ δῶ τὴ Μαρία, τὴ μικρὴ μου φίλη, ποὺ μοῦ ἐμπιστευόταν τίς χαρὲς καὶ τοὺς παιδιάτικους πόνους τῆς, ἀρκετὸ καιρό. Ἡ Μαρία εἶναι μιὰ κοπελλίτσα δεκάξη-δεκαεφτά χρόνων, γλυκεῖα μελαχρινή, γέννημα καὶ θρέμμα τοῦ κάμπου, ὅμοια μὲ τὰ πιδ ὁμορφα λουλούδια του, πρόσχαρη καὶ γελαστή σὰν τὰ γὰρ γαρα νερά του καὶ μὲ μάτια φωτεινὰ σὰν τάντιφεγγίσματα τοῦ ἡλιοῦ πάνω στὴ δροσερὴ χλόη. Φτωχούλα ὅμως πολὺ. Ἐχει μείνει ὀρφανὴ ἀπὸ πατέρα — καπετάνιος ἦταν καὶ χάθηκε ἀπὸ χρόνια σὲ ναυάγιο — καὶ γιὰ νὰ βοηθᾷ τὴ χήρα μάνα τῆς ποὺ ξενοδουλεῖ, κάνει κι' αὐτὴ στὰ σπίνια διάφορα θελήματα γιὰ νὰ βγαίνει τὸ ψωμί...

Τὴν τελευταία λοιπὸν φορὰ ποὺ χωρίσαμε, διατηροῦσε στὸ πρόσωπό της τὴν ἐκφραση ἐκείνη ποὺ προδίδει γαλήνη ψυχική. Μὰ τὸ δειλινὸ ποὺ τὴ συνάντησα στὸν κάμπο μὲ τίς ἀγριεὲς βιόλες, καθὼς μὲ χαιρέτησε, μοῦ φάνηκε διαφορετικὴ, σὰν ἀνήσυχη καὶ σὰν πονεμένη.

— Τί ἔχεις, Μαρία; Χάθηκες τόσον καιρό, καὶ σήμερα δὲν σὲ βλέπω γελαστή, εὐχαριστημένη, ὅπως ἄλλες φορές.

— Ω, μ' ἂν ἤξερες πόση λύπη μοῦ πλακώνει τὴν καρδιά! ψιθύρισε καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια τῆς βούρκωσαν μὲ μιὰς. Τὴν κοίταξα ἐκπληκτικὴ κι' ἐκείνη, πρὶν προφτάσω νὰ τὴν ρωτήσω, μοῦ ἐξηγήθηκε ἂν καὶ κάπως ἀόριστα. «Εἶναι μιὰ ἱστορία πολὺ λυπητερὴ αὐτὰ ποὺ ἔχουσι». Στὸ μέρος ἔκτριψεν ποὺ στεκόμαστε, ἕνα μονοπάτι στολισμένο στὰ πλάγια μ' ὀλάνθιστους θάμνους ἀρχίζει καὶ κατηφόριζε πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

— Κατεβαίνουμε στὰ βράχια; μοῦπε ἡ Μαρία. Ἐκεῖ μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω πιδ ἡσυχὰ κι' ἴσως αὐτὸ μοῦ κάνει καλὸ.

— Πάμε.

— Θυμάσαι, ἀρχισε θλιμμένα ἡ φίλη μου, μόλις ξεκινήσαμε, μὲ πόση ἀγάπη σοῦ μιλοῦσα πάντα γιὰ τὴ Λ

μετανοημένη για όλα που είχε πει. Καλά, Μαρία, σε πιστεύω, δεν το πήρες εσύ... Θα φάω καλύτερα και ίσως το βρω. Πήγαινε τώρα, λησμονά ε, τι σου είπα και φέρνε μου πάντα τα λουλούδια σου. Αύριο πάλι θα σε περιμένω

**

Ένας κάτασπρος γλάρος πέταξε πάνω απ' τα κεφάλια μας καμαρωτόν και σε λίγο γάθθηκε βαθιά, στον άχρωμο τώρα δρίζοντα. Μου φάνηκε σαν τη λευκή χαρά της Μαρίας, που κρύφτηκε σε σκιές, σαν αυτές του βραδυού, που έπεφταν άργα-άργα.

— Όλη εκείνη την ημέρα, εξακολούθησε η φίλη μου, δεν μπορούσα να κρατηθώ απ' τα κλάμματα. Το κεφάλι μου έκαιγε, θάχα πολύ πυρετό. Η μάννα μου φοβήθηκε μήν πάθω τίποτα και σαν άκουσε πως ήθελα την άλλη μέρα να βγω στα λειβάδια για τη Λίτσα, με μάλωσε άσχημα.

— Τρελλάθηκαν και γυρεύεις να ξαναπάς στην άρχοντοπούλα σου; Δεν σ' έφτασε ό,τι άκουσες απ' το στόμα της, σ' έβγαλε και κλέφτρα, που μάς ντρόπιασε; Θες να μάς εύρη και καμμιά μεγαλύτερη συμφορά;

— Άδικα προσπάθησα να την καταφέρω να μ'αφίση. Η μάννα μου ήταν άμετάπειστη. Η αλήθεια είναι πως κι' εγώ δεν είχα μεγάλη όρεξη να ξαναπάω στη Λίτσα από την πρώτη μέρα. Άς την άφισω, έλεγα, κάμποσο καιρό να καταλάβη πως δεν έπρεπε να μου φερθή έτσι, κι' ύστερα πηγαίνω. Όταν όμως πέρασαν λίγες μέρες μ' έπιασε η περιέργεια να μάθω αν βρήκε το ώραίο της κόσμημα, κι' έπειδή η Λίτσα μου είχε πει πως θέλει πάντα τα λουλούδια μου, σκέφτηκα κάποιο πρωί να της ξαναπάω. Μά η μάννα μου δεν έπαιρνε από λόγια.

— Κοίτα καλά, με φοβέριζε. Να μη μάθω πως ξαναπάτησες στο κατώφλι της...

Έτσι πέρασε κανένας μήνας ακόμα χωρίς να μπορέσω να δω τη Λίτσα. Και μια μέρα έμαθα πως έφυγαν απ' την έξοχή για την πολιτεία. Δεν μπορού να πω πως αυτό δεν μου στοίχιζε. Τότε ίσα ίσα είχα αρχίσει να καταφέρνω τη μάννα μου για να μ' αφίσει να ξαναπάω εκεί, και τώρα με βασάνιζε η σκέψη πως η μικρή άρχοντισσα θα είχε φύγει με την πεποίθηση ότι ήμουν μια έλεεινή, μια κλέφτρα.

Πέρασε αρκετός ακόμα καιρός, χωρίς να μάθω νέα της Λίτσας. Όταν προχτές, ξαφνικά, λαβαίνουμε ένα

δέμα κι' ένα γράμμα για μένα... Η μάννα μου κι' εγώ σαστίσαμε. Στο σπίτι μας από τότε που χάθηκε ο συχωρεμένος ο πατέρας μου, ταχυδρόμος δεν πάτησε κι' αυτό που γινόταν τώρα μάς ξάφνισε.

— Ά, κατάλαβα, έκανα εγώ χωρίς να θέλω και κάτι πήγα να πω.

— Ναί, καλά το μάντεψες. Ήταν από τη Λίτσα. Μου έγραφε πως όσο πάει γίνεται και πιο άσθενη, γιατί ο πυρετός δεν την αφήνει, πως δεν ξέρη αν θα μπορέσει τάλλο καλοκαίρι να ξανάλλη στον τόπο μας, γιατί λένε να πάνε για την υγεία της σε τάξειδι πολύ μακρινό, πως δεν θα ξεχάσει ποτέ τη χαρά που της έδιναν τα πρωινά δρόσροσα λουλούδια μου, και πως για ελάχιστο δείγμα της ευγνωμοσύνης της μου έστελνε αυτά τα λίγα δώρα.

Ανοίξαμε και το δέμα. Είχε μέσα όλο πράγματα χρήσιμα, διαλεγμένα με τη στοργή και την αγάπη της Λίτσας. Άλλά μέσα-μέσα βρήκα και κάτι που δεν το περίμενα ποτέ: ένα βελούδινο βυσσινί κουτάκι, τόσο-δά, που το περιεχόμενό του μου φερε μεγάλη ταραχή. Θα μάντεψες ίσως. Έκλεινε μέσα του ένα λαμπερό δαχτυλίδι, το ίδιο εκείνο που χασει η Λίτσα...

«... Φεύγοντας τώρα, ίσως για πάντα—έτσι όπως διαρκώς εξασθενώ ποιός ξέρει αν θα ξαναγυρίσω απ' αυτό το μακρύ ταξίδι—» μου έγραφε, — «θέλω να διορθώσω το κακό που σου προξένησα και σου χαρίξω το κόσμημά μου, που βρέθηκε τυχαία την τελευταία ώρα που θα φεύγαμε τότε, κάτω από ένα βαρύ έπιπλο της κάμαράς μου. Θα κύλησε, φαίνεται απ' το τραπέζι εκεί και κανένας δεν το άντιλήφθηκε».

Τα λόγια αυτά μ' έλη τη χαρά που μου δώσαν, γιατί μάθαινα επιτέλους πως είχα πάψει να είμαι για τη Λίτσα μια κλέφτρα, αυτά τα ίδια μου φεραν μια λύπη άπέραντη, για την κατάσταση της υγείας της. Φοβάμαι πως η Λίτσα δεν θα μπορέσει να παλαίψη για πολλήν καιρό με την άρρωσταια. Κι' όσο συλλογιέμαι πως μπορεί να μην την ξαναδω ποτέ...

Εδώ η Μαρία σταμάτησε να μιλά. Έγειρε λίγο το κεφάλι της και άφησε να τρέξουν άφθονα τα δάκρυά της. Με τί λόγια να την παρηγορούσα; Είχα μπροστά μου μια λευκή, μια άγνωστη ψυχή, που ύψωμένη πάνω απ' τις περιστάσεις, έδειχνε τη λατρεία της προς μια άλλη θμοιά της.

— Όσο σε λίγο της είπα:

— Πού ξέρεις, Μαρία; Μπορεί να γίνη και κανένα θαύμα. Μά αν ο Θεός

ήθελε να καλέσει τη Λίτσα κοντά του, θα πή πως ή θέση της είναι πιο πολύ στον ουρανό, εκεί...

Σ' αυτό η Μαρία δεν μ' άπάντησε, μόνο που φάνηκε σαν πιο παρηγορημένη. Κι' έπειδή είχαν άπλωθει δρόγυρά μας περισσότερο πυκνές σκιές κι' η ήσυχία του βραδυού, σηκώθηκαμε για να φύγουμε, ενώ η σκέψη μας πλανιόταν μακριά προς μια χλωμή κοπέλλα, την άγγελικιά Λίτσα.

ΚΑΛΙΟΠΗ Σ. ΚΟΡΑΟΠΑΤΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΩΡΑΙΑ, ΛΑΜΠΡΑ, ΩΡΑΙΑ...

Κάθε άνθρωπος έχει μια λέξη, μια φράση, που τη μεταχειρίζεται μηχανικά, άσυναίσθητα, κάθε φορά που γυρεύει μια κυριολεξία, ή από κάποια συγκίνηση δεν ξέρει τί να πη. Άλλος λέει «ναί, μάλιστα», άλλος «αυτό», άλλος «πως;», άλλος «πολύ καλά», κι' οι περισσότεροι «ό άπαυτός, ή άπαυτή, το άπαυτό». Υπάρχει μάλιστα και ρήμα «αυτώνω», που το μεταχειρίζονται όταν δεν έχουν πρόχειρο το ρήμα που χρειάζεται. «Τό αυτώσα, θα το αυτώσω» και καθεξής.

Κάποιοι μεταχειρίζονται στην όμιλία του τη φράση: «ώραία, λαμπρά, ώραία!». Φυσικά, σε μερικές περιστάσεις ταίριαζε πολύ καλά, όταν π: χ: το έδιναν μια καλή είδηση, όταν βρισκόταν μπροστά σ' ένα καλοστωμένο τραπέζι, όταν ξανάδρισκε κάτι χαμένο κτλ. Άλλά πολλές φορές δεν ταίριαζε καθόλου. Το έδιναν άξαφνα μια κακή είδηση κι' εκείνος, στη συγκίνησή του, ψιθύριζε: «Ω-ώραία, λαμπρά, ώραία!». Η διηγόταν τίποτα δυσάρεστο, θλιβερό, τραγικό, κι' ύστερα από κάθε του φράση, έλεγε «ώραία, λαμπρά, ώραία!». Έτσι μια φορά τον άκουσα να διηγείται τάνόλουθα:

— Επρόκειτο να πάμε ταξίδι, ή άδερφή μου κι' εγώ, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Μπαίνουμε στο σιδηρόδρομο, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Έκινάμε, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Έκτροχιάζεται το τραίνο, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Σπάζει το πόδι της ή κακοκοίρα ή άδερφή μου, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Την πάμε στο νοσοκομείο και της το κόβουν, ώραία, λαμπρά, ώραία!.. Παθαίνει όμως μόλυνση και σε τρεις ήμέρες πεθαίνει, ώραία, λαμπρά, ώραία!..

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΥΔΟΧΙΕ DUBUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τέτοιο πρόγευμα, ή Μπέττυ είχε ιδεί καμμιά φορά να σερβίρουν στους έξαιρετικούς πελάτες του ξενοδοχείου, μα αυτή ή ίδια ούτε είχε δοκιμάσει ποτέ!

Υστερα από λίγο έφθασε ή μίς Βάν-Κούρτ. Η κυρία Τούκερ, όπως το είχε αποφάσει από την προηγούμενη, ζήτησε να της μιλήσει ιδιαιτέρως. Μολαταύτα το αποτέλεσμα της συνομιλίας αυτής δεν ήταν όπως το περίμενε, γιατί το ύφος της ήταν πολύ ξυρισμένο όταν πήγε να φωνάξει την Μπέττυ και να την οδηγήσει στην μίς Μάργκαρετ.

Η άλληθια είναι πως μάταια προσπάθησε ή ξενοδόχισσα να υποστηρίξει τα δικαιώματα που είχε άπέναντι της Μπέττυ και την ευθύνη που είχε αναλάβει όταν την παρέλαβε από το άσυλο. Η μίς Βάν-Κούρτ της έδήλωσε κατηγορηματικά, ότι ή άπάνθρωπη σκληρότητα που είχε δείξει πάντα στη μικρή όρφανή και ή άπόλυτη παραμέληση της άνατροφής της, την στερούσαν από κάθε δικαίωμα. Καλύτερα μάλιστα θα έκανε να μη θελήσει να διεκδικήσει τα δικαιώματα που διατεινόταν πως είχε, γιατί αν ή άστυνομία έκανε άνακρίσεις τα πράγματα θα γύριζαν εις βάρος της και θα είχε μεγάλες φασαρίες.

Όταν ή Μπέττυ μπήκε στο σαλόνι συνοδευόμενη από την ξενοδόχισσα, ή μίς Βάν-Κούρτ, χωρίς να δώσει καμμιά προσοχή σ' αυτήν, είπε στη μικρή: — Καλημέρα, Μπέττυ. Πήγαινε, παιδί μου, να βάλεις το καπέλο σου και έλα να κάνουμε μια βόλτα.

Σε λίγα λεπτά ή Μπέττυ παρούσιάστηκε έτοιμη. Χωρίς καμμιά λύπη βγήκε για τελευταία φορά από το σπίτι εκείνο όπου είχε περάσει τα πιο βασανισμένα παιδικά της χρόνια, και άκολούθησε την μίς Βάν-Κούρτ στάμαξι, αρχίζοντας την καινούργια της ζωή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ένας γύρος στα μαγαζιά

Ένώσω το άμάξι έτρεχε, ή μίς Βάν-Κούρτ κι' ή Μπέττυ μιλούσαν.

— Άγαπητή μου Μπέττυ, έλεγε ή μίς Βάν-Κούρτ στη μικρή της συντρόφισσα, ή ζωή που πέρασες ίσαμε σήμερα δεν ταιριάζει με την καινούργια κοινωνική σου θέση. Είσαι πολύ

«Χρησιμοποίησε τη μια κορδέλλα για ζώνη και την άλλη για γραβάτα». (Σελ. 128, στ. α'.)

πλούσια, αφού σύμφωνα με τη διαθήκη του παππού σου, όλη ή περιουσία του είναι στη διάθεσή σου. Όχι βέβαια πως θα σου δώσουν όλα τα χρήματα στα χέρια σου. Είσαι πολύ μικρή ακόμη για να μπορείς να διαχειρισθής μια τόσο μεγάλη περιουσία και οι φίλοι σου θα σε συμβουλεύσουν τί θα κάνης. Έγραψα λοιπόν στον κύριο Μόρρις, τον δικηγόρο του παππού σου, και του έκανα γνωστό πως είχα την τύχη νάνακαλύψω την κληρονομία που ζητούσε και τον προσκαλούσα να έρθη εδώ για

να βεβαιωθεί πως εσύ είσαι ή έγγονή του Ντένις Μάκ-Γκούερ. Αύριο-μεθαύριο θα φθάσει. Έντωμεταξύ εσύ δεν μπορείς να μένης πια στην κυρία Τούκερ. Άλλωστε δεν πιστεύω να αισθάνεσαι και πολύ μεγάλη συμπάθεια γι' αυτήν;

— Ω, όχι, καθόλου! φώναξε ή Μπέττυ.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ή μίς Μάργκαρετ χαμογελώντας, αν θέλεις να έρθης να καθήσης μαζί μας, ως που να κανονισθής ή ζωή σου. Η μητέρα μου μου άνέθεσε να σε προσκαλέσω από μέρος της. Δεν μπορείς χθες να σε ιδής γιατί ήταν λίγο άδιάθετη. Αυτό της συμβαίνει συχνά και την υποχρεώνει να κλείνεται στην κάμαρά της. Θα ευχαριστηθής όμως πολύ αν σε ιδής. Έσύ τί λές;

— Άχ, χρυσή μου μίς Μάργκαρετ, έκανε ή Μπέττυ, τί καλή που είστε! Τί χαρά να έρθω να καθήσω μαζί σας! Και να μη ξαναγυρίσω πια στην κυρία Τούκερ! Ω, μα είμαι πάρα πολύ ευτυχισμένη!

Και ή Μπέττυ σηκώθηκε απ' τη θέση της και έπεσε στην άγκαλιά της μίς Μάργκαρετ.

— Ήσυχα, Μπέττυ, έκανε γελώντας ή καλή μίς.

— Και λοιπόν, έκανε το παιδί με ζωηρότητα, θα με μάθετε να είμαι καλή σαν και σάς, δεν είναι έτσι; Συχνά είμαι πολύ κακό παιδί: έχω του κόσμου τα έλλωτάματα, μα θα ήθελα πολύ να είμαι καλή και να κάνω πάντα ό,τι είναι το σωστό.

— Οί προθέσεις σου είναι λαμπρές, είπε ή μίς Μάργκαρετ και πιστεύω πως θα τις κρατήσεις και με τον καιρό θα διορθώσης τα έλλωτάματα που λές πως έχεις. Για την ώρα πάμε να σου φωνίσουμε μερικά φορέματα που σου είναι άπαραίτητα.

Τί ευχάριστη άσχολία!

Υστερα από μιάνιση ώρα, κι' αφού μπήκαν σε πέντε-έξη πολυτελέστατα μαγαζιά, ή μικρή σταχτοπούτα της κυρίας Τούκερ βρέθηκε ντυμένη, κατά τη γνώμη της, καλύτερα κι' από βασίλοπούλα!

Της είχαν δοκιμάσει πολλά φορέ-

ματα χωρίς να της έρχεται κανένα στο σώμα της. Στο τέλος πιά, ύστερα από πολλά ψαξίματα, κατόρθωσαν να βρουν ένα φουστανάκι από τριανταφυλλιά μπατίστα με άσπρα κεντήματα, που ή μίς Βάν-Κούρτ το έκρινε υποφερτό κι' ή Μπέττυ το βρήκε εξάισιο. Ένα μεγάλο ψάθινο καπέλο με τριανταφυλλιούς φιόγκους συμπλήρωσε την τουαλέττα της. Τα μάτια της Μπέττυ έλαμψαν από ευχαρίστηση και τα μάγουλά της έγιναν πιο κόκκινα κι' από τις κορδέλλες του καπέλλου, όταν ή πωλήτρια του καταστήματος το τοποθέτησε επάνω στο σγουρά μαλλιά της και είπε:

— Της πηγαίνει εξαιρετικά ωραία! Αυτή ήταν και ή γνώμη της Μπέττυ

Υστερα της αγόρασαν παπούτσια, κάλτσες, άσπρόρρουχα, πουκάμισα, νυχτικά, μισοφόρια απ' όλα.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΗ

Αγαπητοί μου,

ΑΝΟΙΞΕ άξαφνα ή πόρτα του γραφείου μου και είσορμησε μια μεγαλοπρεπέστατη Μαρκησία. Φορούσε βελουδένιο φόρεμα βαθυπράσινο με στενό μπούστο, με πλατειά φούστα, με σφιχτή μέση, άσπρη τραχηλιά κι' άσπρη περούκα. Ψεύτικη βέβαια, αποκρηάτικη Μαρκησία! και την κοίταξα καλά για να τη γνωρίσω. Μ' άν και δε φορούσε μάσκα — μια μαύρη μεταξωτή την κρατούσε στο χέρι — κι' άν και με κοίταζε στα μάτια άπενως, δεν το κατόρθωνα. Ποιά ήταν, καλέ;

Έβαλε τα γέλια:

— Αλήθεια; δε με γνωρίζετε; . .

— Όχι . . . ποιά;

— Η Φώφη! . .

— Μπά! . . Έσύ; . . Έγώ μια στιγμή σ' έπια για την άδερφή σου τη μεγάλη! . . Και πώς κατάφερες να γίνης έτσι; . . Μπράβο! . . Για να σ' ιδώ! . .

Κι' αλήθεια ή μικρή, μου φίλη ήταν άγνωστη. Φανταστήτε μόνο πως δεν είναι παρά ένα κοριτσόπουλο δεκατεσσάρω μόλις χρονών, και τώρα φαινόταν σάν κυρία τριαντάρα!

— Πρέπει να είσαι πολύ ευχαριστημένη από το μασάρεμά σου, της είπα. Και πού θά πάς; Έχεις πολλά σαλόνια που δέχονται σήμερα;

Κατσούφιασε:

— Κεσάτια, κύριε Φαίδων, κεσάτια! . . Μόνο ένα ή δυό! Πού άλλες

χρονιές, τέτοια μέρα, που δεν ήξερα πού να πρωτοπάω! Αποκρηές είναι αυτές φέτος; . . Κρίση, γρίππη κι' έκλογές! . . Λίγα σπίτια μπορούν . . . αποφασίζουν . . . να κάμουν μι' γιορτή, ένα παιδικό χορό, να δεχτούν μασκαράδες . .

— Έτσι είναι, καλή μου Μαρκησία! Υπομονή, και του χρόνου καλύτερα . . . Και τώρα πού σ' είδα . .

— Να φύγω;

— Όχι δά! Να καθήσης, για να μην κουράζεσαι όρθη.

— Ναί, άς καθήσω, ως πού νάρθη ή άδερφός μου να με πάρη . . .

Κάθισε μεγαλοπρεπέστατα σ' μι' πολυθρόνα κι' εξακολούθησε:

— Έγώ βγήκα πρωτότερα για να νενθώ μι' στιγμή να με ιδήτε. Φαίνουμαι λοιπόν πολύ μεγάλη μ' αυτό το φόρεμα:

— Αφού δε σ' γνώρισα!

— Τί κρέμα! . .

— Κρέμα πού δεν θά σ' ιδούν έτσι πολλοί;

— Φυσικά! Έχει πού θά πάω τώρα, φοβάμαι πως θάμαστε έμεις κι' έμεις . . . Τό βράδυ, σ' έν' άλλο σπίτι, θάβαι κάπως περισσότερος κόσμος, αλλά πόσος! . . Κρίση, σ' άς λέω, γρίππη κι' έκλογές. Η καίμένη ή Αποκρηά έχει παραπεταχθεί. Τί άδικο! . .

— Μ' δλ' αυτό, έγώ ξέρω ένα σαλόνι, πού δέχεται καθεμέρα. Και πάνε κι' μασκαράδες, πάνε . . . νά, πληθος!

— Αλήθεια; πού;

— Θά σού πώ. Μπορείς να πάς και σύ . . . και να πηγαίνης συχνά.

— Μά γνωρίζω τό σπίτι;

— Δεν είναι ανάγκη! Δέχεται τόν καθένα. Και κάνει μόνο λευκούς χορούς. Δεν πηγαίνουν παρά κορίτσια και άγόρια. Όλα όμως μασκαρεμένα, κοστούμι. Τί ωραία! Τό περασμένο Σάββατο ήμουν εκεί . . . άπλως θεατής, έννοείται, στη γαλαρία . . . Και τί είδα, τί άκουσα, δε λέγεται! Α! θά ξαναπάω και τό ερχόμενο . . . Φαντάσου, χίλια παιδιά, με τις ωραιότερες αποκρηάτικες φορεσιές, να λένε τα πιό έξυπνα πράγματα! . . Ούτε κρίση εκεί, ούτε γρίππη, ούτε έκλογές . . . Χαρά, ζωηρότης, έξυπνάδα, άδελφική αγάπη, διασκέδαση!

— Μά πού είν' αυτό τό σαλόνι; Πήγτε μου λοιπόν να πάω κι' έγώ!

— Τώρα θά σού πώ καί . . . θά καταλάβης. Άκουσε τί φορούσαν μερικά απ' τα κορίτσια πού είδα προχτές: Μιά ήταν ντυμένη Βοσκοπούλα, άλλη Ταγγάνα, άλλη Σπανιδά, άλλη Αμαζόνα . . . Κι' από τα παιδιά, ένα ήταν Ίππότης, άλλο Αρλεκίνος,

άλλο, Πυγμάχος, άλλο Ρασπουτίν . . .

Η Μαρκησία έβαλε τα γέλια:

— Καλέ, για τό σαλόνι της Διαπλάσεως μου λέτε τώρα;

— Δόξα σοι ή Θεός πού τό βρήκες! Μά δεν έχω δικιο; Δεν δέχεται μετεμφισμένους καθεμέρα; Και δεν περνά κανείς εκεί καλύτερα παρά παντού;

— Αλήθεια, αυτό τό σαλόνι δεν τό επηρεάζει τίποτα. Μένει άνοιχτό κι' άφού περάση ή Αποκρηά. Μού φαίνεται όμως, κύριε Φαίδων, πως ή παρομοίωση είναι παλιά. Τα ψευδώνυμα την ένέπνευσαν.

— Ακριβώς, τα ψευδώνυμα. Όταν κρύβεται κανένας κάτω από ένα ψευδώνυμο, δεν είναι σά να φορή μι' μάσκα και μι' αποκρηάτικη φορεσιά; Έτσι φαίνεται άλλος απ' ό,τι είναι. Όπως τώρα έσύ, ή μικρή μου φίλη Φώφη, φαίνεσαι μι' μεγαάαλη Μαρκησία. Άν εξετάσης, ή φορεσιά της Μαρκησίας δεν είναι καθόλου αποκρηάτικη γίνεται μόνο γιατί τη φορείς έσύ πού δεν είσαι Μαρκησία.

Έτσι και μι' οποιαδήποτε άντρίκια φορεσιά — πολιτική, στρατιωτική, ναυτική — πού μπορεί να φορέση ένα κορίτσι, ή οποιαδήποτε γυναίκεια πού μπορεί να φορέση ένα άγόρι. Θέλω να πώ, πως άν εξαίρέσουμε την παρδαλή φορεσιά του Αρλεκίνου και μερικές τέτοιες, δεν ύπάρχει φορεσιά αποκρηάτικη αλλά καθεμι' γίνεται άμα τη φορέση κάποιος πού δεν είναι ή δική του.

— Έχετε δικιο . . . έτσι είναι!

— Ναί, αλλά τί γούστο, τί προσοχή, τί φαντασία και τί έξυπνάδα χρειάζεται για να διαλέγη κανείς μι' αποκρηάτικη φορεσιά πού να κάνει έντύπωση και να λένε όλοι: «Τί ωρατος μασκαράς!» — Γιατί στα σαλόνια αυτά ή έμψάνιση είναι τό πρώτο. Έπειτα έρχονται ή καλός χορός, ή ζωηρή κι' έξυπνη όμιλία. Γι' αυτό λέω πάντα στα παιδιά: **Διαλέγετε ωραία . . . ψευδώνυμα!**

— Τό δικό μου σ' άρέσει, κύριε Φαίδων;

— Τό περσινό ναί, τό φετεινό όχι τόσο.

— Γιατί;

Τή στιγμή εκείνη έφτασε κι' ή άδερφός.

— Θά σού πώ άλλη ώρα. Τώρα πηγαίνε να διασκεδάσης.

Κι' ή Μαρκησία Φώφη έφυγε με τόν άδερφό της χωρίς να έπιμείνη.

Περισσότερο, βλέπετε, βιαζόταν να πάη στο χορό, παρά να μάθη γιατί τό περσινό της ψευδώνυμο ήταν ωραιότερο από τό φετεινό . . .

Σ' άς ασπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΗΛΙΟΣ—ΦΕΓΓΑΡΙ

Γέροντας ή ήλιος πρὸς τή Δύση τραβάει για τα λαμπρά του τα παλάτια ρίχνοντας λίγο φῶς πρὶν οβύση σ' άέραντα της γῆς τα πλάτια

Ρίχνει τις τελευταίες του αχτίδες στη πλάση μας, λές με μι' άλύπη σά ναβαι αυτές στεγνές ελπίδες του κόσμου πού ή χαρά του λείπει.

Μά ξάφνου έκεί πίσ' απ' τό Κάστρο δειλά προβάλλει και με χάρη δλόγιομο της νύχτας τ' άστρο, τ' όλόλαμπρο άργυρό φεγγάρι.

Και τώρα μέσ' στην ήρεμία και μέσ' σ' της νύχτας τη γαλήνη, ρίχνει με θεία άρμονία τό γλυκό φῶς της ή Σελήνη.

Μακεδονικόν Έντελβάϊς

ΣΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ένα μικρό άσπρο κοτόπουλο, κατηφόρησε τρέχοντας τό ψήλωμα, και μ' ένα πήδημα βρέθηκε στην αυλή.

— Κά! κά! κά! γέλασαν ειρωνικά και παράφωνα οι δυό πάπιες. Πῶς έγινε τώρα ή νεολαία! . . Στην ήλικία του έμεις περπατούσαμε ήσυχα-ήσυχα μπρὸς στους μεγαλύτερους μ' ευγένεια και διάκριση.

— Μά μήπως μπορούσατε να τρέξετε μ' αυτά* τα σταβά ποδάρια; είπε χαϊρέκακα μι' νόστιμη κοτούλα. Κάνετε την άνάγκη φιλοτιμία.

Οι δυό γεροντοκόρες γύρισαν περιφρονητικά τα κεφάλια τους, και κοίταξαν τή γάτα. Ξαπλωμένη μακριά σ' ένα σακί από καναβάτσα, παρακολουθούσε με μισόκλειστα γυαλιστερά μάτια τή συζήτηση.

Τό κοτόπουλο, δαίλιασμένο και συγχιμένο, κατόρθωσε να μιλήση . . .

— Μαμιά . . . ή άδερφός μου ή μαύρος πνίγηκε. Πῆγε να φάη ένα σκουλίκι κοντά στο πηγάδι, γλύστρησε κι' έπεσε στο νερό . .

— Κό! κό! κό! φώναξε ή σεβαστή κυρία κόττα. Έτριψε άπελπισμένα τό ράμφος της στο χῶμα.

— Τρομερό, τρομερό! ξεφώνισε ή κόκορας, κόκκινος από σύγχυση.

— Τό καίμένο! . . βέλασε τό άρνάκι. Ήταν πολύ ευγενικό! Με τί λεπτό τρόπο έπαιρνε από την κασέλα μου τους σπόρους από τό χορτάρι.

Ποτέ δεν κάθισε στη ράχη μου, ποτέ δεν πέτησε τό πόδια μου.

— Τί να γίνη κυρά-κόττα; παρηγόρησε ή γίδα με τρεμουλιαστή φωνή.

Ό Θεός να σου χαρίση τ' άλλα.

— Έχουν πολλές φροντίδες τα παιδιά: για να τους δώση κανείς άνατροφή καλή, θέλει προσοχή μεγάλη, φιλοσύνησε τό κουνέλι . . . Όσο λιγότερα, τόσο καλύτερα . .

Η γάτα κασπορηθήκε. Τί πλήξες, Θεέ μου! Τί πεζότης! Τόση ώρα να λένε για ένα τιποτένιο κοτόπουλο . .

Τέντωσε τα έλαστικά μέλη της, και άνηφόρησε για την κουζίνα.

— Απρόσεκτη και λαίμαργη, λαίμαργη κι' άσεβής ή νεολαία! κακκάρισαν

έπιδεικτικά και θριαμβευτικά οι δυό γεροντοκόρες.

Ήταν ζεστό κι' ήλιόλουστο άπομείμρο, πού πνίγηκε τό μικρό κοτόπουλο, πηγαίνοντας να φάη ένα σκουλίκι, στο γύρο του πηγαδιού.

Κυρά-Φροσύνη

ΘΑΘΕΛΑ ΝΑΜΟΥΝ

Θάθελα ναμουν ένα μικρό λουλούδι, λουλούδι πού να μην τόχη φυτέψει άνθρωπο χέρι, λουλούδι βγαλμένο απ' τα σπλάχνα της μάνας γῆς. Να περνώ μυρωδιές απ' την αύρα και του φεγγαριού τη χλωμή όμορφιά.

Μονάχο σ' έν' άκρογιάλι να δέρονται απ' τ' άγρια στοιχειά, να ναμναι τόσο γερό κι' άκλόνητο — γιατί ή ρίζα μου θάβαι βγαλμένη απ' τα σπλάχνα της γῆς — π' ούτε ή άγρια μπόρα να με σαλεύη . .

Κι' έκεί μονάχο να ζήσω μέσ' στον άμόλυπτο άέρα, μακριά απ' τα φαρμακερά άγκάθια, άγκάθια, πού θά μπορούσαν να μου πάρουν την άγνή όμορφιά μου και την ευτυχία να ζῶ μονάχο κι' έρημο, να με συντροφεύη μονάχα κάπου-κάπου κανένα πετροχελιδόνο π

Τίποτα δὲν τὴν κάνει νὰ λυπάται. Οὕτε πὼς ξενιτεύεται ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἀπ' τὴ γλυκεῖα πατρίδα της, οὕτε πὼς θὰ βρεθῇ σ' ἕνα ἀγνωστο περιβάλλον, σὲ ξένο μέρος, σὲ ξένο σπίτι. Ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς αὐτοθυσίας ἔχει ριζωθεῖ τόσο βαθειά στὴν ψυχὴ της, τὴν ἔχει κατακτήσει τόσο πολὺ, πού τίποτα δὲν τὴ δειλιάζει.

Καὶ τὸ τραῖνο προχωρεῖ ἀφίνοντας μακριὰ τῆς μορφῆς ἀγαπημένης.

Νεαρά Καλλιτέχνις

ΔΥΣΗ

Περπατοῦσα ἀργὰ σ' ἕνα «Κρητικὸ Ἀκρογιάλι». Οἱ «Νάρκισσοι» καὶ οἱ «Ἀνεμώνες» στολίζουν τὸ μέρος ἐκεῖνο, πού ἔμοιαζε μὲ «Λουλουδιόμορφο Περιβάλλον».

Ὁ ἥλιος ἔγερνε νὰ δύσῃ... Μιὰ «Ρομαντικὴ Βοσκοπούλα» κατέβαινε τὴ ράχη τοῦ βουνοῦ κρατώντας στὰ λευκὰ τῆς χέρια ἕνα «Ἀγριολούλουδο».

Τὸ μελτεμάκι πού φουσοῦσε, δρόσιζε τὴ ζεστὴ ἀτμόσφαιρα καὶ ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ «Χρυσάφεια τοῦ Δύση», μ' ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια.

Μιὰ «Μαργαρίτα» ἔβγαζε δειλὰ τὸ κεφάλαιό της ἀνάμεσα στὴν πράσινη «Χλόη».

Κάποιο «Θαλασσοπούλι» σηκώθηκε ψηλά φοβισμένο γιὰ νὰ κρυφτῇ στοὺς βράχους τῆς ἀκρογιαλίδας.

Ἐνα «Νυχτοπούλι» μοῦ θύμιζε ὅτι ἦταν ἀργά. Πῆρα τὸ χορταριασμένο μονοπάτι πού ἔβγαζε στὴ ράχη τοῦ βουνοῦ.

Στάθινα μιὰ στιγμή σκεπτικὴ ἢ «Καλαμῆνα Φλογέρα» ἐνὸς βοσκοῦ σκόρπιζε «Γλυκεῖα Παρηγοριά» στὴ μελαγχολία μου.

Γύρισα τὸ κεφάλι μου πίσω· κάτω στὰ πόδια μου ἀπλώνονταν ἡ ἡσυχὴ θάλασσα, πέρα μακριὰ στὸ χάσιμο τοῦ ὀρίζοντα ἀγνάντευα θαμπὰ-θαμπὰ τὸ ἄγνωστο Ἀκρογιάλι.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτοῦν τὸν μικρὸ Νίκο πόσων ἡμερῶν εἶναι τὸ νεογέννητον ἀδελφάκι του: — Οὐ, θὰ χρειάζονται ἀκόμη καμμιὰ πενήντα ἡμέρες γιὰ νὰ σαραντίσῃ!

Θέμος Ἀργής

Ὁ δάσκαλος: — Ὁ χρόνος εἶναι χοῦμα...

Κι' ἡ Ἀττίς: — Φαντάζομαι τί ἀκριβὰ πού θὰ τὸν πουλοῦν.

Ἀγγελούδι τῶν Ὀνειρῶν

Ἡ μικρὴ Ναυσικούλα βλέπει τὸν ἀδερφοῦλη της πού μαζεύει γραμματόσημα καὶ τοῦ λέει:

— Ἄν εἶχες μερικά γραμματόσημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, τί πολὺτιμη πού θὰ ἦταν ἡ συλλογὴ σου!

Ἀνοιξιὰτικὴ Βροχοῦλα

Καθηγητής: — Πές μου ἐσύ, Τοτό, πού γεννήθηκε ὁ μέγας φυσικὸς Γαλιλαῖος;

Τοτός: — Στὴ Γαλιλαία.

Πυγμαχός

263ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΣ

1.—Ὁ Δικωνισμὸς Ἀσκήσεων.— Προκηρύσσεται σήμερον γιὰ τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 1933-34. Ὁ ἀρχισμὸ δηλαδὴ νὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀμέσως ἀπὸ τὰς πρώτες Συλλογὰς πού θὰ λάβω γι' αὐτόν, καὶ θὰ ἐξακολουθῶ τὴ δημοσίευση τῶν ὁμιλιῶν ὡς τὰ πρώτα φυλλάδια τοῦ 1934. ὅταν αὐτὰ προκηρυχθῇ πάλι νέος Δικωνισμὸς.

Ἀπὸ τὸν προκηρυσσόμενον, εἴμαι, καθὼς σὺ εἶπα, ἀρκετὰ ἱκανοποιημένη. Ἐλπίζω νὰ μὲ ἱκανοποιήσῃ περισσότερο ὁ σημερινός. Παλαιὸι καὶ νέοι φίλοι μου θὰ φιλοτιμηθῶν βέβαια νὰ μοῦ κάμουν ὅσο τὸ δυνατόν πληρέστερες καὶ ὁμορφότερες Συλλογὰς, καὶ ἔξω μάλιστα πὼς πολλοὶ τὰς ἔχουν ἐτοιμὰς καὶ δὲν περιμέναν παρὰ τὴν προκήρυξιν γιὰ νὰ τὰς ἀντιγράψουν στὸ καθαρό καὶ μὴ μὴ τὰς στείλουν. Οἱ ἄλλοι, οἱ νεοὶ ἔχουν καὶ αὐτοὶ ἀρκετὴ προθεσμία γιὰ νὰ ἐργασθῶν. Γιατὶ δὲν θέλω Ἀσκήσεις κοινὰς, εὐκόλες—γιὰ τὸ συνθετικὸν ἐννοῶν—τετριμμένες ἢ ἀντιγραφίμους. Θέλω ἐργασία πρωτότυπη, προσεκτικὴ, εὐσυνειδητὴ. Ἀκόμα καὶ...

καλλιγραφία. Νὰ λαβαῖν μιὰ Συλλογὴ πού νὰ τὴ βλέπω μόνο καὶ νὰ χαίρομαι, τόσο ταχτικὴ, παστρικά καὶ καλογραμμικὴ... Πέρος σὰς σύστησα προπάντων νὰ ἐπιμεληθῇ πολὺ τὰς ἐμμετρὰς Ἀσκήσεις σας, ὥστε νὰ εἶναι στιχοτυπημέναι μὲ ἀκρίβεια, μὲ χάρι, μὲ ἑξυπνάδα. Κι' ἀκόμα... νὰ κάμειτε Φωνηεντόλιπα καὶ Ἑλλειποσύμφωνα, πού πολλοὶ τὰ παραλείπουν γιὰτὶ... δὲν τὰ καταδέχονται! (Κι' ὅμως τὸ περιττὸν φρονιμὸν αὐτὸ εἶδος εἶν' ἐν' ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα.) Αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ σὰς συστήσω νὰ κάμειτε Γρίφους. Γιατὶ παρατηρήθηκε ἑλλειψιστὶς περὶ τῶν Συλλογῶν.

Ἐννοεῖται, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σὰς μιλήσω ἐδῶ γιὰ ὅλα τὰ εἶδη τῶν Ἀσκήσεων, πού καθένα ἔχει τοὺς κανόνες του, τὰς δυσκολίας του, τὰ μυστικά του. Αὐτὰ μορεῖτε νὰ τὰ μάθετε, μελετώντας προσεκτικὰ τὰς ἐκλεκτὰς Ἀσκήσεις πού δημοσιεύω πάντα. Ἡ πεῖρα εἶναι ὁ καλύτερος δάσκαλος. Κι' ἐρχομαι στὰ τυπικά, δηλαδὴ στοὺς ὁρους τοῦ Δικωνισμοῦ.

Δωρεὰν μὴροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ ἔχοντες ἐγκριμένον ψευδώνυμον ἢ θὰ ἔχοντες ὡς τὴν ἡμέραν πού θὰ στείλουν τὴ συλλογὴ των. Οἱ χωρὶς ψευδώνυμον συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν πρέπει νὰ στείλουν μαζί καὶ 5 δραχμὰς, οἱ δὲ ἀπλοὶ ἀγορασταὶ δρ. 7 ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς.

Καθένας θὰ στείλῃ μιὰ Συλλογὴ ἀπὸ 20 Ἀσκήσεις—ὅχι περισσότερες, λιγότερες γὰν—διαφόρων εἰδῶν, μὲ τὴ σειρὰ πού δημοσιεύονται στὸ φυλλάδιον, δηλαδὴ πρώτα οἱ ἐμμετρὰς (Ἀεξίγρι-γραμμοὶ κατὰ κτλ.) ἔπειτα τὰ Σχήματα, (Πυραμίδες, Τρίγωνα κτλ.) ἔπειτα τὰ ἄλλα εἶδη (Κορυμβογραμμοὶ, Μαγικά Γράμματα κτλ.) καὶ τέλος Ἀκροστιχίδες, Φωνηεντόλιπα, Ἑλλειποσύμφωνα καὶ Γρίφοι. Μιὰ συλλογὴ μὴροῦν νὰ ἔχη καὶ δύο καὶ τρεῖς Ἀσκήσεις τοῦ ἴδιου εἴδους (δύο Ἀεξίγρι-

φοὺς, τρεῖς Ἀκροστιχίδες κτλ.) Ἀλλὰ μόνο ἑλληνικὰς. Οἱ γαλλικὰς καταργούνται, γιὰτὶ οἱ λῦτες πού δὲν ἔχουν γαλλικά, μειοῦνται μπροστὸν σ' ἐκείνους πού ἔχουν καὶ παραπονοῦνται.

Ἡ Συλλογὴ πρέπει νὰ εἶναι γραμμένη σὲ μεγάλο τετράδιον, (κόλλες Διαγωνισμοῦ τοῦ σχολείου) μ' ἐξωφυλλόν. Ἡ σελίδα νὰ εἶναι χωρισμένη σὲ δύο: ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ Ἀσκήσις, ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀντίκρυ, ἡ λύσις της. Οἱ Ἀσκήσεις νὰ εἶναι ἀριθμημέναι. (Μαγικά Γράμματα καὶ ἄλλες Ἀσκήσεις πού δημοσιεύονται συνήθως μὲ πολλοὺς ἀριθμοὺς, γιὰ τὴν Συλλογὴ θεωροῦνται ὡς μία καὶ παίρνουν ἕνα μόνο ἀριθμόν).

Στὸ ἐξωφυλλὸν τῆς Συλλογῆς μπαίνει ἡ ἐπιγραφὴ: «*Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων γιὰ τὸν 263ον Διαγωνισμόν*». Ἀπὸ κάτω ὄνομα, ψευδώνυμον, ἡλικία, διαμονὴ κτλ. Ἐπίσης στὴν τελευταία σελίδα, πρέπει νὰ ἐναγράφεται τ' ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον, καὶ ἡ ἐπομένη ἐνυπόγραφη Ἀπόφασις: «*Δίδω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου ὅτι ὅλες οἱ Ἀσκήσεις αὐτῆς τῆς Συλλογῆς εἶναι ἔργα πρωτότυπα δικὰ μου, καὶ ὅχι ἀντιγραφία ἀπ' ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ Δημιουργήματα. Ἀπαραίτητη ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ δήλωσις ὅτι ὁ διαγωνιζόμενος ἔλαβε μέρος καὶ σὲ προηγουμένους Διαγωνισμοὺς πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων, καὶ τί βραβεῖο ἢ ἔπαινον πήρε στὸν τελευταῖον*».

Οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακριθῶν σὲ τρεῖς Τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των. Ὅσοι δὲν σημειώνουν ἡλικίαν στὴ Συλλογὴ των, θὰ καταταχθῶν στὴ Μεγάλῃ Τάξει, ὅποια ἡλικία καὶ ἂν ἔχουν. Καὶ σὲ καθὲ Τάξει θ' ἀπονεμηθῶν χωριστὰ Βραβεῖα, σύμφωνα μὲ τὴν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ζ'.

Συλλογὰς εἶναι δεκταὶ ἀπὸ τώρα ὡς τὰς 30 Ἀπριλίου 1933.

2.—Ὁ Δικωνισμὸς Καλλιγραφίας: Θὰ βραβευθῶν χωριστὰ, μὲ βραβεῖα Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε Ὁδηγόν, Κεφ. Ζ') οἱ πὺ καλογραμμέναι, κομψαί, εὐανάγνωστες Συλλογὰς. Δὲν θὰ κοιτῶν κατὰ τὴν καλλιγραφίαν, ἀλλὰ καθαρὸ καὶ ὁμοῖον γράψιμον.

Καὶ σ' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμὸν ἐπίσης, οἱ διαγωνιζόμενοι θὰ διακριθῶν σὲ τρεῖς Τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των.

Ἡ συμμετοχὴ στὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὁσους θὰ λάβουν μέρος στὸν Διαγωνισμόν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι ὅμως δὲν μποροῦν νὰ λάβουν μέρος σ' αὐτόν, ἀλλὰ θέλουν νὰ λάβουν μέρος μόνο στὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας, ἔσ' ἀντιγράφουν καὶ ἔσ' μὴ στείλουν τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις ἐνὸς οἰοῦντο φυλλάδιον μου, μὲ τὰς λύσεις του ἀντίκρυ. Μὲ τὴ διαφορά ὅτι αὐτοὶ δὲν θὰ ἐπιγράψουν «*Πνευματικὰ Ἀσκήσεις* διὰ τὸν 263ον Διαγωνισμόν», ἀλλὰ «*Ἀπάντησις εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Καλλιγραφίας*».

Οἱ ἄλλοι ὅροι—προθεσμίαι, δικαίωμα συμμετοχῆς κτλ.—εἶναι οἱ ἴδιοι.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρωτίστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, τὴν 15 Φεβρουαρίου 1933

ΔΗΛΩΣΗ

Δὲν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνεπαρκῆς γραμματόσημον, γιὰ τὰ ὅποια πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμον. Ζυγίζετε τα καὶ βάζετε τὸ γραμματόσημον σωστῶ. Δὲν ἀπαντῶ σὲ κανένα, ὅταν μὲ ρωτᾷ γιὰ πράγματα πού τὰ ἔχει ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Τιμὰται δρ. 5, ταχυδρομικῶς δρ. 6 γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 7 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ πρέπει νὰ τὸν προμηθευθῇ ὅποιος θέλει νὰ λαβαῖν μέρος στὴν κίνησιν.

ΕΝΑ ὁραϊότατο, ἕνα θαυμάσιον ἄρθρον γράφτηκε γιὰ μένα στὴν ἐφημερίδα «*Πατρις*» τῆς 13 Φεβρουαρίου. Ὁ συντάκτης κ. Καπ-ς, καλὸν Διαπλάσων, ἤρθε σὺ γράφει μου καὶ πήρε συνέντευξιν τοῦ κ. Παπαδόπουλου. Καὶ μὲ τὴν εὐκαρίαν πού θὰ ἔγραφε δσα τοῦ εἶπε ὁ ἴδρυτής μου, πλὴν τὸ ἐγκώμιόν μου καὶ τὸνίζει τὸ σπανιότατον γεγονός, ὅτι κατ'ὅρθωσα νὰ ζῶ 55 ὡς τώρα χρόνια, νὰ διαπλάσω τρεῖς γενεάς, νὰ γίνω παράδοσιν σὺ ἑλληνικὸν σπῆτι καὶ νὰχω σήμερον συνδρομητὰς τὰ ἐγγόνια τῶν πρώτων μου συνδρομητῶν, πού μὲ κληροδότησαν σὺ παιδιὰ τους καὶ αὐτὰ πάλι σὺ δικὰ τους... Στὸ μεταξὺ, διηγείται τὴν ἱστορίαν τῆς ἱδρύσεώς μου τὸ 1879 ὅπως τὸ τὴ διηγήθηκε ὁ κ. Παπαδόπουλος, περιγράφει τὸν ὁραϊσμόν τῆς Τριακονταετηρίδας μου στὸν Παρνασσὸν τὸ 1909, ἐκφράζει τὴν ἀπορίαν του καὶ τὴ λύπην του πού ἡ Πεντηκονταετηρίδα μου πέρασε ἔτσι· καὶ καταλήγει ὅτι πρέπει νὰ γιορτασθῇ καὶ

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Γολιάθ (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινε, γιατί τὸ πρῶτο ποὺ σημειώνεις, δὲν εἶν' ἐλεύθερο· τὸ Παιδικὸ Πνεῦμα ὅχι τόσο νόστιμο· στείλε μου κανένα ἄλλο). Ἀστρον τῆς Εὐτυχίας (ἐδῶσα στὸν κ. Φαίδωνα τίς 20 δρ γιὰ τὴ μικρὴ Φιφὴ καὶ σ' εὐχαριστεῖ πολὺ). Ἐλπίδα (χαίρω γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς σχολικῆς ἐορτῆς σας). Ἀγνωστο Ἀκρογιάλι (κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω!... στείλε μου τὸ διηγηματάκι σου νὰ τὸ ἰδῶ, ἂν καὶ τέτοια, μὲ ψευδώνυμα, ἔχουν γίνεи πολλά· ἡ μαμά σου τώρα βέβαια θὰ εἶναι καλὰ). Αὔραν τοῦ Εὐρώτα (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινε· χαίρω πολὺ κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά). Νεγκρίταν (χαίρω ποὺ εἶσαι τόσο εὐχαριστημένη ἀπὸ μένα κι' εὐγνωμονεῖς τὴ φίλην καὶ ποὺ σ' ἐνέγραψε· γιὰ τίς λύσεις σου δὲν μπορῶ νὰ σοὺ πῶ τίποτα, γιατί αὐτές, καθὼς τίς λαβαίνω, τίς φυλάγω σ' ἕνα φάκελλο καὶ δὲν τίς διαβάζω παρὰ ὅταν πρόκειται νὰ τίς ἐξελέγξω γιὰ νὰ βγάλω τ' Ἀποτελέσματα). Δῆμιον Ἀνθὸν (σοὺ ἔστειλα καὶ τὰ φυλλάδια ἐκεῖνα ποὺ 32 καὶ τώρα ἔχεις τὸν τόμο δ' ἄκερο· ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἶχες τόσα μαθήματα, πρῶτά ἔπρεπε νὰ τὰ κάνῃς κι' ἔπειτα ν' ἀνοίξῃς τὸ δέμα μὲ τὰ 20 φυλλάδια· δὲν τὸ ἤξερες πῶς καὶ τὸ ἀπλὸ φυλλομέτρημα, μὲ διάβασμα ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὰ πεταχτά, θὰ σοὺ ἔπρεπε τὴν ὥρα;...). Θέλιαν (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· τὸ γράμμα σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ κι' ἄς μὴν εἶχε ξεσπάθωμ). Κέρινον Κούκλαν (περατικὰ τῆς μαμμάς· φίλησέ μου καὶ τὰ δελφικά, ποὺ μόλις ἔλθῃ τὸ φυλλάδιο, σὲ περιστοιχίζου καὶ σὲ παρακαλοῦν νὰ τοὺς διαβάσῃς τὸ «Λιχουδάκη»). Ὀδυσεά (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· γιὰ τὸ κομμάτι σου θὰ σοὺ πῶ ἅμα ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ τὸ διαβάσω· πῶς πῆγαν λοιπὸν οἱ διαγωνισμοί;). Τρελλὸν Τραγουδιστὴν (αὐτὸ σοὺ ἐνέκρινε καὶ σοὺ ἔστειλα 5 τετραδιάκια). Τρελλὴν Πεταλούδιον (αὐτὸ, καθὼς θὰ εἶδες, σοὺ ἐνέκρινε· χαίρω πολὺ· γράψε μου). Ἐδιθ (ἐγκάρδια συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ καλοῦ σου παπποῦ· φαντάζομαι τὴ λύπη σου, ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, παιδί μου! οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀθάνατοι...). Ἀτρόμητον Ἀχιλλέα (χαρὶ λύσεων ἔστειλα). Κίσαν Χαρτουλάρη (οἱ λύσεις εἶναι, δεκτές μόνο ὅταν εἶναι γραμμένες στὸ ἰδιαίτερο χαρτὶ ποὺ δίνω γι' αὐτές· δὲν ἐδιάδασες λοιπὸν τὸν Ὀδηγό;). Μαγνήτην (ἔλαβα, μὴν ἀνησυχῇς). Κων. Χρυσόστομίδην (χαίρω πολὺ, ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζήτησες, τὸ ἔχει ἄλλος). Βρουσούλαν (ἔ, δὲν εἶναι καλύτερα τώρα ποὺ τὰ χιόνια λυώνουν κι' ὁ ἥλιος λάμπει;...). Παπαρούναν (ναί, σ' ἕνα μῆνα, μοῦ ἔκαμες πέντε συνδρομήτριες· μπράβο!). Φρανσίαν (ἔλαβα, δεκτές). Τρελλαντώνην (ἔλαβα καὶ τίς λύσεις· αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο νὰ βάζῃς τώρα καὶ σ' αὐτές). «Μικρὸν Ποιητὴν» (πῶς νὰ σοὺ ἐγκρίνω ψευδώνυμο; ὅτε δικαίωμα στέλνεις, ὅτε καὶ ὑπογράφεις, νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι συνδρομητής!). Ἀταλάντην, Ἀκράτητο Γέλιο, Κεφαλωνιτοπούλαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Οἱ ἈΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώσουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 262ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Ἀπριλίου.

130. Συλλαβόγραφος

Δυὸ νότες κι' ἕνα γρόμμα
Ἄν μποῦνε στὴν ἀράδα,
Μιά πόλη θὰ μᾶς κάμουν
Στὴν παλαιὰν Ἑλλάδα.

Μηλολένδην

131. Στοιχειόγραφος

Τὸ ἑλληνικὸ ποτάμι
Ὅ καλὸς λύτης θὰ κάμῃ,
Ἐνα γράμμα ἂν τοῦ προσθέσῃ
Καὶ τὸν τόνο μεταθέσῃ,
Μύθους ὁμορφους νὰ γράφῃ
Ποὺ νάξιζον σὰ χρυσάφι.

Περιπλοκάς

132. Μεταγραμματισμός

Τῆς τυραννίας δάρτης
Αὐτὸς ὁ ἐθνομαρτυς,
Τὰ πέντε γράμματα του
Τὰ κάνει ἄνω-κάτου,
Κι' ἂν τὴν ἀκμή του, νά!
Στὰ γηρατειὰ περνᾷ.

Περιπλοκάς

133. Αἶνιγμα

Στὴν Ἡπειρὸν ἐβασίλευσε
παλιὰ τὸ ἀρσενικόν.
Τὸ θηλυκὸ μου ἐσώθηκε
ἀπὸ κατακλυσμό,
Κι' ἄλλες γυναῖκες ἔκαμε,
Κατὰ καμπάλαιους μύθους,
Πετώντας τόσους λίθους!

Περιπλοκάς

134. Δικτυωτὸν

* * * * * = Ἀρχ. τραγικὴ ἥρωϊς.
* * * * * = Ἰχθὺς λιμναῖος,
* * * * * = Πόλις τῆς Ἰσπανίας.
* * * * * = Μυθικὴ βασίλισσα
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Νάρκισσος

135. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 = Ἀρχαῖος βασιλεὺς
2 4 6 5 6 = Ἀρχ. βασίλισσα
3 1 2 5 6 = Δένδρον
4 3 2 = Θεά
5 2 1 2 7 = Ἐπίθετον
6 4 2 = Θεά
7 5 2 5 6 4 = Μέτρον βάρους

Νέλλην

136-140. Μαγικὴ Διφθογγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς διφθογγου—ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἐπίρρημα—πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν μετ' ἀναγναμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κροῖσος, παλαιά, Κασπία, λαβή, Πάρις

Κυρὰ τῆς Θάλασσης

141. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκροστιχίδος

Δι' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε φωνηέντος, ὅσας διφθογγοὺς πορὰς ἐπαναλαμβάνομένου μεταξὺ τῶν κάτωθι συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις εἰς ἑκάστον σωρὸν δύναται καὶ νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν ἐορτήν:

μλπο, ορφ, βοβα, χαμ, ξπ.

Νέλλην

142. Μικτὸν

οὐεῖ - κν - αααεῖ

Κυρὰ τῆς Θάλασσης

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ 258ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Ἀσκήσεων.]

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 48

642. Μελιγαλά (μέλι, γάλα). — 643. Πίθος (πί, θῶς). — 644. Ἐρμῆς-ἔρρης. — 645. Ἀγκυρα. — 646.

647. ΚΑΛΥΜΝΟΣ (Ἄλυσ, λάμα, ὕ. λας, μνά, νομός, ὁκνός, σκύμνος). — 648-652. Διὰ τοῦ ΛΑΕΡΤΗΣ ΠΕ: ἔρεβος, ἀρε. ὦ, Ρέα, Ἀρέθου. ΝΕΜΕΣΙΣ, αἰρετός. 653. ΦΟΡΜΙΓΕ-ΩΚΕΑΝΙΑ (Φῶκη, ὈΚλα. δόν, ΡΕννος, ΜΑρούας, ἸΝαχος, ΓΙ. γας, ΞΑνθη). — 654. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. — 655. Ἐν δυστυχίᾳ ὑπόμεινε (ἐν δῖς, τῇ χί, α ὑπὸ μ' ἐν ε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ'—144]

Σόνια=Φιφίκα Κελαϊδῆ. Χλόη, εἶδες τὸ περικοιτηθήκαμε τὸ ξεσπάθωμά σου. Ἐλπίς, Ἰὼ

[ΑΓ'—145]

Ἰὼ, Διάννα, Χλόη, Ἀγράμπελη, Ἐλπίς, Πειραιωτάκι, Δάμιον, Ἀντινέα, σὰς ξέρουμε. Κάποια Ζιζάνια

[ΑΓ'—146]

Προκηρύσσω διμνην διδραχμο διαγωνισμό ἀγρῶν ἡθοποιῶν. Βραβεῖα ἐκλεκτά!!! Λυγρία, Ρέλια, Ε. Λόρδς, Ἐξ. Ἀστέρι, Γιολάντα, Ἀγράμπελη, Διαπλασπούλα-ες, θὰ μοῦ ἀρνηθῇτε; Μαρίκαν Μαυρομάτη, Νέα Φιλαδέλφεια, Ἀθῆναι. Πασχαλιὰ

[ΑΓ'—147]

Παιδιά, δεῖξατε τὸ γούστο σας ψηφίζοντας τὸν Σεπασμένο Δόρδο. Πασχαλιὰ

[ΑΓ'—148]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-δλες. Δ/σις: Πέτρον Ἐξεκουστόν, Νευροκοπίου 3, Θεσσαλονίκη. ΚΡΙΤΩΝ

[ΑΓ'—149]

Ἀκράτητο Γέλιο, Μυρέλλα, Διλή, καλὰ ἀποτελέσματα. Κρίτων

[ΑΓ'—150]

Χωρὶς Φτερά, ἔλαβες τὰ γράμματά μας; Γράψε μας, Ἀγνή, Μίνυ Μάους, Ἀγράμπελη

[ΑΓ'—151]

Τὸ ΚΑΛΥΓΤΕΡΟ ψευδώνυμο: ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ! [ΑΒ'—152]

Ἀγαπητὴ Μυρτούλα δέξου εὐχές καὶ... μὴ ἐρεῖνα. Τρελλὴ Ζαννέτ, Λεβάντα

[ΑΓ'—153]

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια μὲ δλους-ες. Δ/σις: Παναγ. Καγιάφαν, Κυπαρισσιαν, διὰ: Γολιάθ

[ΑΓ'—154]

Μὰ ἀκτῖνα ἡλίου. μ' ἔρριξες καὶ μένα στὸ μυρωμένο περιβολάκι τῆς Διαπλάσεως καὶ χαίρετ' ὅλα τὰ χαριτωμένα λουλουδάκια σου. Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά μὲ δλους-ες. Δ/σις: Φούλαν Τοπάλη, Ὁφθαλμιάτρου, Κέρκυραν διὰ: Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι

[ΑΓ'—155]

Ἐλπίς, εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ συγχαρητήρια. Δέξου καὶ σὺ τὰ δικά μας. Ἀγράμπελη, Ἰὼ